

Скляренко О. Олена

Сценарій до народних „Вечорниць”

Після свята Миколая, до Великого Посту, в селах України кожного вечора збиралась молодь на вечорниці.

Вечорниці – це клуб сільської молоді, де молоді люди знайомилися, зближались, пізнавали один одного для подружнього життя... На вечорниці збиралися тільки дівчата та хлопці.

Сценарій українських вечорниць, для середніх та старших класів.

Клас прикрашено у вигляді селянської хати (ніч, стіл з рушниками, скатертинами з вишивками)

Ведучий: Україна! Країна смутку і краси, радості і печалі, розкішний вінок з рути і барвінку, над яким світяться яскраві зорі! Це історія мужнього народу, що віками боровся за волю, за своє щастя, свідками чого є високі могили в степу, обеліски та прекрасна народна пісня.

Лунають українські пісні....

Ведуча: Українська пісня... Хто не був зачарований нею, хто не згадає її, як своє чисте, прозоре дитинство, свою юність, красиву і ніжну. Який митець не був натхнений її мелодіями! Яка мати не співала цих легких, як сон пісень над колискою дорогих дітей своїх?

Українська пісня – це бездонна душа українського народу, це його слова.

Ведучі виходять, з’являється хазяйка вечорниць, починає застеляти стіл скатертиною, чепуритися.

Хазяйка: Уже й вечір, а ні дівчат, ні хлопців немає. Що то молодість, цілу ніч прогуляли б, тільки б музика та пісні. І то ж споконвіку так ведеться. І ми колись... Як згадаю... Літа-літа! Летять, наче орли сизокрилі. *(Співає)*

„Ой, верніться, літа мої,
Хоч до мене в гості....”

Непомітно заходить літня жінка, підхоплює пісню...

Жінка:

„Не вернемось, не вернемось.
Немає до кого.
Було б же нас шанувати,
Як здоров’я свого.”

Хазяйка: Ой, Наталко, налякала ж ти мене. А я тут молодість згадала, та так сумно стало.

Жінка: Не треба, Катре, не край мого серця *(Співають разом)*.

„Ой за гаєм зелененьким
Брала вдова льон дрібненький
Вона брала-вбирала,
Тонкий голос подавала.....”

У двері хтось стукає. Співаючи, заходять дівчата в українському вбранні.

Дівчата: Добри вечір у вашій хаті!

Жінки: І вам вечір добрий. Заходьте, сідайте, будь ласка, у нашій хаті на нашій лаві.

Дівчата: Чи ж нам пристало сідати, нам пристало пісню співати (*співають*)

„В кінці греблі шумлять верби, що я насадила,
Нема того миленького, що я полюбила.
Нема мого миленького – вже й рочок минає,
Пішла б його виглядати – дороги не знаю.
Зашуміла дібровонька листом зелененьким.
Як поїхав мій міленький конем вороненьким.”

Хазяйка: Просимо гостей до хати, просимо, просимо сідати.

Дівчата (сідають, виймають вишивання, дві пораються біля печі, жінки сідають за прядку):

„Сядем, сядем, заспіваєм
Аж усе, що тільки знаєм,
Поки підем спати,
Щоб раненько встати...”

Хазяйка: Дівчата, голубоньки, не крайте, веселої співайте.

Дівчата співають веселі пісні...

Одна із дівчат: А де ж наші хлопці?

У цей час чується пісня „Ой на горі та й жєнці жнуть”, яку співають хлопці, що йдуть на вечорниці.

Хлопці: Пустіть до хати!

Дівчата: Гарненько попросіть!

Хлопці стукають.

Дівчата: Агов, хто такий?

Хлопці: Пєс рябий, баран крутолюбий, ведмідь клишоногий, пустіть до хати!

Дівчата: Не пустимо в хату, дуже вас багато!

Хлопці: Пустіть, бо гірше буде!

Дівчата: Ми як візьмемо рогатини, полатаєм ваші спини.

Хлопці: (видають, що злякалися) Дівчатонька, голубоньки, та ми ж прийшли не битися, та ми ж прийшли миритися, гостинці принесли, і музик привели!

Музики грають. Дівчата пускають до хати хлопців, але вони вдають, що сердяться. Дівчата починають їх зачіпати. Виходить одна, починає, пританцьовуючи співати:

„Полюбила коваля, така доля моя,
Я ж подумала – кучерявий, а в нього чуба немає...”

Хлопець до неї співає:

„Галя, Галя чорнобрива, чого в тебе брови криво,
На козака задивилась, та й брівоньки іскривились...”

Дівчата:

„А до мене Яків приходив,
Коробочку раків приносив.
А я тії раки забрала,
А Якова з хати прогнала!”

Хлопці:

„По дорозі жук, жук, по дворі чорний,
Подивись на мене, дівко, який я моторний...”

Хлопці починають танцювати „Гопака”.

Хазайка:

Хоч не знаєм звідки ви, чи з полудня чи з півночі в нашу хату зайшли, просимо, просимо всіх сідати із дівчатами піснюю заспівати!

Співають пісні.

„Ой, дівчино, шумить гай...”

„Ой, дівчино, шумить гай,
Кого любиш, забувай, забувай.
Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю, мій буде, мій буде...”

Хазайка:

А згадаймо, як колись молоді жили, про що мріяли, як любили.

Інсценізуються уривки з класичних українських п’єс І.Нечуя-Левицького “Кайдашева сім’я”, Г.Квітки-Основ’яненка „Сватання на Гончарівці”.

Потім проводиться гра: хто знає більше народних пісень, що почитнаються на чоловічі та жіночі імена. Змагаються хлопці та дівчата, звучать уривки з пісень, які називаються.

Хазайка:

А хто з вас смішне нам щось розкаже?

Читають народні усмішки, гуморески. Співають веселі пісні.

Дівчата:

Ішов Гриць з вечорниць вночі слободою,
Сидить сова на воротах, крутить головою,
Він, сердега, як побачив, та через городи,
Заплутався в бур'яні та й наробив шкоди.

Хлопці:

В Шамраївці густо хати, вітер не провіє,
Сама мати ложки мисє, бо дочка не вміє.

Дівчата:

Ішов Гриць з вечорниць темненької ночі,
Сидить гуска над водою, вирячила очі.
Я до неї:гиля, гиля – вона й полетіла,
Коли б не втік осокою, була б Гриця з'їла.

Хлопці (*починають прощатися*)

Дякуємо хазяйці! (*кланяються*)

Хазяйка:

Спасибі і вам, будьте здорові, йдучі.

Дівчата (*співають пісню*):

„Ой у вишневому саду, саду
Там соловейко щебетав,
Додому я просилася,
А він мене все не пускав...
Весна іде – красу несе,
І в тій красі радіє все...”

Дівчата і хлопці співають разом:

Скільки б не співали, а кінчати час,
Кращі побажання ви прийміть від нас.
І в вас, і в нас хай буде гаразд,
Щоб ви і ми щасливі були.

З книги Л.М. Кудріна, *Від роду до роду*. Народознавство.-Харків:Торсінг, 2002.